

LARRY CORREIA & SARAH A. HOYT

MLOVCH
MØNSTER

PROCHRANCE

The title 'MLOVCH MØNSTER' is rendered in a large, bold, black serif font. The letter 'M' is particularly stylized, with a winged figure or creature emerging from its top left curve. A rectangular stamp with a distressed, metallic texture is placed over the top right portion of the word 'MLOVCH', containing the word 'PROCHRANCE' in a smaller, sans-serif font.

FANTOM Print
2021

Copyright © 2019 by Larry Correia
Cover © Petr Willert
Translation © Jakub Mařík

ISBN 978-80-7594-091-9

www.fantomprint.cz
www.facebook.com/fantomprint
www.instagram.com/fantom.print
#fantomprint
@fantom.print

KAPITOLA 1

Poslechněte si radu od někoho, kdo v tomhle byznysu vyrůstal. Nikdy, a to vážně nikdy, nelovte v temném sklepeš upíra, když zapadá slunce.

Prásk.

Něco se rozbilo v tmavém sklepeš, kde jsem po soumraku lovila upíra.

Jo, já vím. Můj děda by mi vlepil pohlavek jen za to, že jsem o tom uvažovala, ale měla jsem k tomu své důvody. Někdy děvče musí udělat, co je třeba, a já tu měla nezasvěcené vysoškoškoláky, kteří potřebovali ochránit.

Moji spolužáci žili ve světě snů, který byl plný lží a zábavných pohádek. Já vyrůstala v tom skutečném, kde monstra existují a chtějí zničit lidstvo. Mládí jsem strávila na střelních a tajném sledováním pitev. První monstrum jsem zabila, když mi bylo deset, a od té doby jsem součástí rodinného podniku. Moji spolužáci považovali monstra za sexy, nepochopená a tragická, tedy pokud o nich kdy přemýšleli. Já osobně zjistila, že jejich tragédie většinou vyřeší dostatečné množství stříbra pohybujícího se dostatečně vysokou rychlostí. Viděla jsem příliš mnoho míst činu, abych spolkla jediné sousto propagandy obhájců monster. Monstra jsou zlá a zlo je nutné vyhladit.

Což je důvod, proč jsem skončila sama ve strašidelném sklepeš pod školní laboratoří, po zuby ozbrojená a obklopená upíry. Vysoká úzká okna ještě propouštěla trochu světla, ale pár upírů už se začínalo probouzet a hýbat. Chytré by bylo se stáhnout.

Jenže tohle zamoření se nesmělo šířit dál, i kdyby šlo o jedinou noc. Žádný další nevinný už nezemře. Ne, když jsem na hlídce já.

Technicky jsem však na žádné hlídce nebyla. Nebyla to moje zodpovědnost. Soukromý lov monster byl zakázaný. Z taktického i právního hlediska jsem tady dole prováděla pořádnou pitomost.

Ale když máte lov monster v krvi, můžete dělat jen jedinou věc.

Taková už prostě jsem.

Začalo to v knihovně, kde jsem se učila spolu se svou kamarádkou Cynthií Annou Aikenovou. No, byla to spíš známá. Mladší než já, naivní, ještě se nepřizpůsobila vysokoškolskému životu, a já si ji tak trochu osvojila jako ptáče se zlomeným křídlem. Seděly jsme u stolu plného knih o umění. Studovala jsem sice antropologii, ale když už jsem tu byla, přibrala jsem i dějiny umění. Když pracujete tak tvrdě jako já, návrat do školy je pro vás hračka.

„Ne, fakt si nemyslím, že jsou upíři romantický,“ pověděla jsem jí už poněkolkáté.

Cynthia Anne si povzdechla. „S tebou není žádná zábava.“

Odstrčila jsem pár knih stranou a podívala se na ni. Myslím pořádně. Byla jen dítě. Jistě, já jsem byla starší než většina ostatních studentů v mých třídách – když už máte dobře placenou práci, vzdělání končí na vedlejší koleji – ale Cynthia Anne Aikenová byla jen novopečená studentka s kulatou tváří, velkýma modrýma očima a světlými vlasy. Nosila modrý náramek a malé květinové náušnice a kolem zápěstí měla ozdobným písmem vytetováno *Naslouchal mi, jak sníme, že budou naslouchat i ostatní*. Trochu mi připomínala nejmladší Lovce, kteří se mohli zapojit do výcviku, tedy ty, kteří se s nadpřirozenem setkali hodně mladí a museli s přihláškou počkat, až dospějí. Jen jí chyběl jejich cynismus. A odvaha. A rozhled. A taky, však víte, jizvy ze střetu s vraždícím monstrem.

Všimla jsem si, že čte *Královnu prokletých* od Anne Riceové, a musela jsem to okomentovat. „Upíři nejsou sexy

nebo roztomilí, Cynthers. Je zajímavá jen tvoje tělo, a ne v tom dobrým slova smyslu.“

Zírala na mě, pusou otevřenou jako zlatá rybka. Neřekla, že upíří neexistují. To mě mělo varovat jako první. Jen zamumlala něco o tragédii věčného života, a že je hrozné nemít nikoho, kdo by ti rozuměl nebo tě miloval, když tě mají lidé za monstrem.

„Protože oni *jsou* monstra, zlí duchové zabydlený v nemrtvý skořápce z člověka.“ Začala jsem jí říkat pravdu, ale její vyvalené oči mi prozradily, že jsem zase zašla moc daleko, že prostě nedokážu mluvit s lidmi, co nevyrůstali stejně jako já a neviděli skutečný svět. Obyčejní lidé občas bývají neskutečně přecitlivělí.

Moje rodina už si sto let vydělává na živobytí zabíjením věcí, o kterých si většina lidí myslela, že neexistují. Celé generace jsme zabíjeli upíry, vlkodlaky a mnohem divnější věci. Udržovali jsme lidi v bezpečí a kasírovali za to odměny – dost dobré odměny – než se nás vláda rozhodla zavřít. Dobře, vláda k tomu měla důvod a já tam tehdy byla, ale i tak jsem se s tím smířovala dost těžko.

Když jsem přišla o práci, odjela jsem do Auburnu a snažila se být *normální*. Snažila jsem se nemyslet na vánoční večírek, na svého mrtvého bratra nebo na svého šileného otce. Neustále jsem si svou *normálnost* musela připomínat. Normální člověk neměl důvod ničit Cynthii její iluze. Úřad pro kontrolu monster bývalé zaměstnance LM neustále sledoval a s radostí by si podal jednoho z Shacklefordů pro porušení Zákona o utajení nadpřirozených úkazů. Někdo jako já s lidmi jako ona na rovinu mluvit nesměl. Kdyby začala šířit řeči o tom, že bláznivá Julie Shacklefordová věří v upíry, UPKM by mi bez váhání zničil život. Ti se teď s ničím nemazlili, ne po vánočním večírku. Dneska už nikoho nepustili jen s napomenutím. V nejlepším případě by mě poslali do vězení, i když mnohem

pravděpodobněji bych skončila s kulkou v hlavě a s falešným dopisem na rozloučenou na stole.

Ale co, jestli chtěla věřit, že upíři jsou jako princezny z pohádek, byla to jen její věc. Šance, že natrefíte na skutečného upíra, byla minimální.

Tak jsem vycouvala, pokrčila rameny a řekla: „Když myslíš, ale teď bychom se radši měly připravovat na zkoušku.“

Cynthia odstrčila knížku stranou, povzdechla si a dovolila mi, abych se podívala na její studijní materiály. Obě jsme se připravovaly na zkoušku z dějin umění, kdy jsme měly poznat umělecký styl jen podle výřezu z obrazu.

Z knihovny jsem odešla v pět, abych stihla další přednášku. Ona tam zůstala. To bylo naposled, kdy jsem Cynthii viděla živou.

Následující ráno se neukázala na zkoušce.

Nenapadlo mě, že by se jí mohlo něco stát. Myslela jsem si, že to příliš přeháněla s učením, neustála to a vrátila se domů k rodičům. Její malý sportovní červený mercedes, o kterém mi řekla, že ho dostala k narozeninám, zmizel z parkoviště před kolejemi. Máma s tátou se jí tou dobou asi snažili dostat z mizerné nálady.

Protože to byl závěr, ke kterému by dospěl *normální* člověk.

Já nemusela být normální. Neustále jsem dostávala pracovní nabídky od týmů operujících v jiných zemích. Táta to podělal pořádně, ale já si dobrou reputaci udržela. Klidně bych mohla odjet ze Států a vydělávat hromadu peněz. Ztratila jsem toho však tolik, že jsem prostě chtěla od všeho odejít. Ztratila jsem bratra. Ztratila jsem nejlepší kamarády. Hovory s těmi, co zůstali naživu, mi jen připomínaly ty mrtvé. Tak jsem spálila mosty a pohnula se dál.

Přestože jsem se ze všech sil snažila nemyslet jako Lovec, stále jsem si udržovala přehled o všem, co se děje. Nedávno zmizela další dívka, ale byl to ten typ, u kterého nepřekvapí,

když se někde na pár týdnů zašije. Pak se den po Cynthii na hodině neukázala další studentka a příští den zmizela další.

To už lidé začali panikařit. Všude v kampusu visely plakáty s fotkami pohřešovaných dívek. Nenašly se žádné stopy trestného činu, žádní svědci, ani žádná těla, ale policie už začínala mluvit o možném sériovém vrahovi, který se zaměřil na kampus v Auburnu. Jako správná normální studentka jsem si opakovala, že asi mají pravdu a že za všechna zmizení může vyšinutý zabiják, a věřte mi, ti byli podle mých standardů prakticky neškodní a nepředstavovali žádnou hrozbu. Hlavně však nebyli můj problém, a proto jsem to mohla přenechat policii.

Na Cynthiině zmizení mi však od začátku něco nesedělo, ale namlouvala jsem si, že jsem jen přehnaně paranoidní. Byla posedlá upíry, ale to nebylo nic zvláštního. Stupidní filmy o sexy upírech hltala polovina holek v kampusu.

Pohřešovaných dívek však neustále přibývalo, takže nemyšlet jako Lovec bylo den ode dne těžší.

Protože jsem byla poslední, kdo Cynthii viděl, vyslechla mě místní policie. O nadpřirozenu nevěděli, a tak jsem je nemohla varovat, proti čemu možná stojí. Mysleli by si, že mi přeskočilo.

Zatímco místní svolávali pátrací skupiny, které v lesích hledaly zakopaná těla, já se zachovala jako zákonů dbalá občanka a nahlásila jsem své podezření UPKM. Jejich číslo v telefonním seznamu nenajdete, takže můj tip vzali vážně. Tedy do chvíle, než jsem zmínila svoje příjmení, protože pak řekli, že se na to podívají, a rychle zavěšili.

Pár dní po zmizení Cynthie jsem v knihovně zůstala dlouho do noci a připravovala se na test z lingvistiky. Lingvistika je jako matematika bez čísel a musíte kvůli ní v podstatě přestavět své myšlení, abyste se do ní dostali. Líp to popsat nedokážu a už tehdy jsem s ní měla problémy. Milovala jsem ji, ale

dala mi pořádně zabrat. Po odchodu z knihovny jsem pak musela jít v noci přes celý kampus.

Nevím, možná jsem podvědomě hledala potíže.

V Auburnu jsou všude vysoké zděné budovy, které vypadají, že je postavili Angličani teskníci po domově. Mezi nimi bují hustá alabamská vegetace. Některé keře byly zastřížené, ale jejich úprava nikdy nekončila, protože jestli něco alabamská zeleň nesnášela, tak to bylo omezování a civilizování. Cesta domů vedla zahradou plnou keřů a silných stromů.

Kvůli řečem o sériovém vrahovi lidé po setmění nikam nechodili, a pokud ano, tak jen ve větších skupinkách. To bylo chytré. Já byla sama, ale nebála jsem se, že by mě někdo unesl. Nejsem zrovna vhodný materiál na oběť. Pokud tu skutečně řádil sériový vrah, prostě ho sejmu a budu to brát jako službu veřejnosti.

Priznávám, že jsem o tom tehdy ani moc nepřemýšlela. Mou mysl zaměstnávaly rozdíly mezi středověkou angličtinou a její moderní verzí. Potřebovala jsem přeložit „můj otec“ do podoby, která se používala v jiném století. Bylo to těžší, než to zní, protože se vyžadovalo i vysvětlení, jak k té proměně došlo, takže pouhé memorování k úspěchu nestačilo. Takže jsem se v duchu dopracovala k větičce *Oure fadir that art in heuenes* ze čtrnáctého století, když někdo vyklouzl zpoza stromu za mými zády, vyšel na cestu a začal mě sledovat.

Byla to Cynthia.

Už se zešeřilo, ale určitě to byla ona. Normální člověk by se radoval, pravděpodobně by si myslel, že se vrací jako spráskaný pes a doufá, že jí pomůžu přesvědčit učitele historie umění, aby ji nechal dodatečně napsat zameškaný test. Profesor Clark by přece mohl naslouchat starší studentce spíš než jí... ale Lovec ve mně to viděl jinak.

Ve zlomku vteřiny jsem si všimla několika věcí. Pokud se skutečně vrátila domů, proč na sobě měla to samé žluté tričko a potrhané džíny, jako když jsem ji na univerzitě viděla na-

posled? Jsem dobrý pozorovatel a mohla bych přísahat, že to nebylo jen podobné oblečení, ale úplně to samé. Také se jinak pohybovala, jako by někde přišla k většímu sebevědomí. Možná si našla přítele a na pár dní se s ním někde zašila. Na některé ženy to tak působí. Sakra, možná jen byla na práškách nebo tak něco.

Ale protože už jsem se zmínila, že tehdy v knihovně jsem Cynthii Anne Aikenovou viděla naposledy živou, asi už máte dobrou představu, jak se to nakonec vyvrtilo.

„Cynthers, ty ses vrátila,“ řekla jsem co nepřátelštějším tónem, zatímco jsem rukou sklouzla ke zbraní.

Samozřejmě, že jsem byla ozbrojená. Nechápu, proč většina univerzit zakazuje skryté nošení zbraní. Chci říct, jestli chtějí poskytnout snadné cíle pro vrahy, nebylo by lepší nakoupit pár hliněných holubů? Colt Officer's Model .45 v opaskovém pouzdře se pod volnějším trikem War Eagle schová vážně snadno.

Cynthia nic neřekla, jen se usmívala a šla mi vstříc. Cítila jsem, jak z ní něco vychází, jako by ke mně posílala své myšlenky a snažila se mě přesvědčit o své neškodnosti. Upíří to dělají a já ten pocit vážně nenávidím.

Normální lidé by si řekli, že si to jen namlouvají, že je to jen jejich představa. Ale ukázalo se, že bez ohledu na to, jak moc jsem se snažila, já normální nebudu.

Cynthers vyrazila a já měla jistotu. Takhle rychle se žádný člověk nepohybuje.

Střelila jsem jí do obličeje.

Uskočila zpátky, překvapeně pomrkávala, jako by nečekala, že jí budu vzdorovat.

Nebyl to přímý zásah. To se stává, když vypadnete z formy. Srovnala jsem noční mířidla a hned jsem jí očním důlkem prohnala druhou kulku.

Střelné zbraně bohužel nejsou nejlepší zbraň na zabíjení

upírů, což bylo dost zjevné, když jsem jí nadvakrát prostřelila mozek a ona jen trochu vrávorala.

Nemusela tu být sama. V keřích se mohli skrývat další upíři. Měla bych utéct, ale upřímně, to mě v tu chvíli ani nenapadlo. Cynthia syčela a prskala krev. Když jsem si všimla, jak jí ve zbývajícím oku rudě žhne a jak při syčení odhaluje špičáky, rozhodla jsem se. Tohle monstrum teď prostě zemře.

Noc byla klidná, takže výstřely musel slyšet celý kampus. Lidé nebo upíři už určitě mířili naším směrem, ale na to jsem nemyslela, když jsem do ní vyprázdnila zbytek zásobníku.

Závěr pistole zůstal odskočený, jak jsem vypálila poslední kulku.

Cynthia v sobě měla spoustu nových děr, ale vrhla se na mě hned, jak jsem přestala střílet.

Kéž bych měla plamenomet. Nebo tělesnou zbroj. Když nemáte něco s nábojovým pásem nebo výbušniny, nejlepší alternativou je probodnutí srdce a useknutí hlavy. Popadla jsem svou tašku na učebnice, otevřela postranní kapsu, nahmátla rukojeť velkého nože a vytrhla ho z pochvy.

Vyrobil ho Milo Anderson, vykoval ho nad otevřeným ohněm z pružiny z nákladáku, protože chtěl zjistit, jestli to půjde, a pak mi ho daroval k Vánocům. A já s ním teď plánovala sekát hlavy.

Cynthia byla zraněná a nasraná. Měla upíří supersílu, ale jako většina čerstvých upírů byla příliš hloupá a neohrabaná, aby ji dokázala plně využít. Navíc ji rozhodila zranění po kulcích, takže jsem stále měla šanci.

Skočila na mě.

Vzpomněla jsem si na Masaje, jak loví lvy jen s naostřenými klacky. Příkrčí se, a když lev skočí, uhnou stranou a lev v ideálním případě dopadne na klacek. Kdyby Cynthia byla lev a Milem ukovaný nůž byl o dost lepší než naostřený klacek.

Srazilila mě na zem. Cynthia nebyla moc velká a Milův nůž byl obří. Dopadly jsme tvrdě, ona navíc na nůž a já ji s ním

rozřízla jak rybu. Byl to příšerný bordel. Volnou rukou jsem jí tlačila na obličej, abych si od krku udržela cvakající tesáky. Druhou jsem kroutila a řezala, hledala jsem její srdce. Ječela a chňapala po mně, byla jen nemrtvé zvíře. Všude tekla hustá černá krev.

Smrděla jak zdechlina u dálnice.

Převalovaly jsme se, dokud jsem neskončila nahoře. Vytrhla jsem nůž z těla a sekla ji po krku. Krev vytryskla jako gejzír. Cynthiina chuť bojovat značně zeslábla.

Upíři jsou neskutečně houževnatí, a když jim dáte dost času, umí se uzdravit. Tak jsem jí usekla hlavu.

Nebylo to pěkné. Všechno bylo kluzké a vyšla jsem z formy. Ruce jsem měla v jednom ohni. Na oddělení hlavy jsem potřebovala několik pokusů.

V tu chvíli jsem nic necítila. Moje kamarádka byla pryč. Tohle bylo jen zlem oživené maso.

Zarostlá oblast znovu utichla. Ze zbytku kampusu se ozývala spousta zvuků, ale střílela jsem tak rychle, že budou mít problémy s určením přesného zdroje. Celý boj zabral tak třicet sekund, ale byla jsem celá zadýchaná, srdce mi bušilo jako o závod a seděla jsem na bezhlavém torzu, které se rychle rozpouštělo na černý sliz. Věděla jsem, že brzy tu zůstanou jen oslzlé kosti, ale nějaký idiot by mohl přiložit hlavu k tělu a všechno by šlo do háje. Tak jsem vzala Cynthiinu hlavu za vlasy a strčila ji do tašky na drahé učebnice. No, ty pak budu muset určitě vyhodit.

Ne, nepotřebujete vědět, co se s tou hlavou stalo. Stačí říct, že ji nikdy nikdo nenašel.

Rychle jsem odtamtud vypadla, než se ukáže upír, který Cynthii proměnil, aby si dal svačinku. Nebo hůř, než mě tam v zakrváceném oblečení a s hlavou v tašce přistihne policie. To by se vysvětlovalo dost obtížně. Vyhnula jsem se příjíždějícím policejním autům a spěchala pryč z kampusu.

Bydlela jsem v horním patře hotelu Victorian. Dům jsem

koupila z úspor, co mi zbyly z odměn z Fonasilu. V přízemí byly dva pronajímané byty, které splácely větší část mého studia. Horní patro bylo jen moje, spolu s tajnou místností, kde jsem skladovala své staré vybavení. Byla schovaná dobře. Mohla bych tu uspořádat večírek – ne že bych to někdy udělala – a kamarády by ani nenapadlo, že tu ta místnost je. Tajnou zbrojnicí jsem otevřela hned, jak jsem dorazila, a vytáhla jsem pár silnějších kousků pro případ, že by mě někdo sledoval.

Pak jsem si svlékla zakrvácené oblečení. Teprve když jsem se sprchovala, naplno mě zasáhl pocit viny. Cynthii jsem mohla zachránit. Mohla jsem ji varovat, mohla jsem jí povědět celou pravdu... prostě jsem mohla něco udělat. Bylo mojí povinností chránit jehňata, která nepoznají vlka. Sotva jsem ji znala, ale brečela jsem kvůli ní víc než kvůli vlastnímu bratrovi Rayovi, protože Raye jsem se alespoň pokusila zachránit.

Truchlení nad rodinou a přáteli ze mě udělalo sobce. Být normální byl bláhový sen. Pro Cynthii bylo příliš pozdě, ale to neplatilo o ostatních. Federálové můžou táhnout k čertu, nastal čas vrátit se do práce.

Když se někam nastěhuje upír, obvykle si své oběti schová a pomalu je vysává, aby se na nich mohl živit delší dobu. Sníží tak počet pohřešovaných lidí a neupozorní na sebe Lovce. Když bezmocné krevní konzervy nakonec zemřou, upír jim obvykle utrhne hlavy, aby znovu neobživly a nemusel je pak živit. Jenže tenhle aktivně vytvářel nové upírky. Takové stupňující se chování bylo extrémně nebezpečné. Pořád ale potřebovali místo, kde budou přespávat den. Tam je najdu a zabiju.

Lovit sólo je pitomost. Tomu se věnují jen Lovci, kteří touží po smrti nebo nemají co ztratit. Nepřemýšlela jsem nad tím. Tohle bylo osobní. Nic vás nezblbne víc než vztek nebo vina, a právě teď jsem měla obojího na rozdávání.

Zbytek noci jsem strávila přípravou. Měla jsem tunu zbraní, ale protože mi na krk dýchal UPKM, snažila jsem se dodržovat zákony, což znamenalo žádné výbušniny. Tak jsem v ku-

chyni ukuchtila pár molotovů. Ty budou stačit. Během přípravy jsem přemýšlela, kde v kampusu nebo jeho blízkosti by se upíři mohli schovávat před sluncem, aniž by je někdo našel.

Přišla jsem s pár nápady a udělala si seznam. Měla jsem šperháky, štípačky a páčidlo. Jakmile vyjde slunce, čekala mě spousta vloupání.

Promarnila jsem příliš mnoho denního světla, než jsem konečně našla vítěze. Stará laboratorní budova byla pátým místem na mém seznamu. Měla hluboký sklep, který zavřeli už před lety. Teoreticky tu bylo pár lidí, co od něj měli klíče, ale nikdy sem nikdo nechodil, údajně kvůli odkrytému azbestu. Ve studentských novinách vyšlo pár článků o věcech, co tam nechali, shnilými učebnicemi počínaje a zastaralým vědeckým vybavením konče. Vtipkovalo se, že tam dole v zapomenuté papírové krabici leží i kámen mudrců.

Přes zbroj jsem si natáhla volné oblečení a vybavení nacpala do lodního pytle, dostačující převlek, aby si nikdo v kampusu nemyslel, že v Auburnu otevřeli kurzy pro commandos. Čekala jsem, že by mi někdo mohl bránit ve vstupu, ale u laboratoře jsem na nikoho nenarazila. Mimo provoz byla už dlouho, takže nehrozilo, že tam narazím na nevinné lidi.

Jakmile jsem našla zaschlé krvavé otisky dlaní a škrábance, jak nějakou nebohou bránící se oběť táhli po schodišti, věděla jsem, že jsem na správné adrese.

Bylo jich tam mnohem víc, než jsem čekala. Ten hajzl si tam budoval armádu.

Mladí upíři jsou přes den ospalí, ale nejsou úplně bezmocní. Proto jsem každému nalezenému upírovi nejdřív zarazila kolík do srdce, abych ho paralyzovala, než jsem mu rychle usekla hlavu. Když je dokážete překvapit a likvidovat po jednom, nebudou vám dělat větší problémy.

Horší bylo, že milovali schovávání. Upír usne, i když se předtím musí zkroutit jako paragraf. Tak jsem prostě přeho-

díla lano přes všechno, co vyčnívalo, vytáhla jsem je do otevřeného prostoru a zarazila do nich kolík. Dost mi to přidělávalo práci.

Všichni byli slabí, jen o trochu víc než retardovaní ghúlové. Kdyby Cynthia nevyrazila na lov, možná by přežili. Pár se jich po probuzení pokoušelo bránit, ale do těch jsem puškou s tlumičem střílela tak dlouho, dokud nevypadali jako ementál. Pak jsem je vytáhla ven a dorazila. Novopečení upíři skoro nedokáží mluvit, ale jeden mě zkusil prosit o milost. Žádné se nedočkal.

Upíři páchnou, je to taková směsice rozkladu a krve. V jejich přítomnosti mi naskakuje husí kůže. Vysávají teplo z místnosti. Nic z toho se ale do romantických románů nedostane.

Upíry jsem zabíjela celé odpoledne. Shromažďovali se tu nějaký čas. Podle všeho to spustil jen jeden upír. Ten jediný mi dělal starosti. Čím déle upíři žijí, tím silnější a chytřejší jsou, a ti opravdu staří jsou učiněné noční můry.

Nikde jsem ho nenašla, ale zjistila jsem, kde držel svoje zajatce. Přivazoval je řetězem k záchodové míse ve staré koupelně. Asi si tu místnost vybral, protože měla v podlaze odtokový kanálek. Jak však lidé umírali, nechával je obživnout a jejich počty rostly. Vážně jsem chtěla, aby za to zaplatil.

Když slunce zapadlo, věděla jsem, že se můžou každou chvíli probudit a vrhnout se na mě. Z toho bych už živá nevyvázla. Přeživší upíři pak utečou, najdou si novou skrýš a všechno začne nanovo. Byla jsem vzteklá, provinilá a příšerně unavená, ale do blbce jsem měla daleko.

Tak jsem použila molotovovy koktejly a vypálila to tam do základů.

Jmenuji se Julie Shackelfordová. Moje rodina loví monstra víc jak sto let. Mojí prací je udržovat v bezpečí všechny ty náivní idioty, co si myslí, že žádná monstra neexistují.

A nemám s tím nejmenší problém.

KAPITOLA 2

Byl tam oheň a křik. V nose mě štípál zápach benzínu. Stála jsem před hořící budovou v univerzitním kampusu, zatímco temné stíny – pokroucená upíří těla – narážely do oken laboratoře. Jeden prorazil skrz.

Hledala mě. Nechtěla mě zabít, chtěla mi udělat něco horšího. Chtěla mi ukrást duši, abych byla jako ona.

A někdo mi vzal dítě.

To nedávalo smysl, protože ve snu jsem žádné dítě neměla – na vysokou jsem chodila před mnoha lety – ale i tak jsem věděla, že ho někdo unesl, a ničilo mě to.

A pak začal křik. Oheň a upíří zmizeli.

Probudila jsem se ve tmě, třásla jsem se a nedaleko brečelo moje dítě. Zachránil mě před špatným snem, před pokroucenou verzí události, ke které před lety došlo na škole. Byla jedna z těch zimních nocí, kdy teplota klesla na minus patnáct, což by většinu lidí v severních státech nanejvýš rozesmálo, ale mě ne. Snášet patnáct pod nulou v zatepleném domě je jedna věc, ale je něco úplně jiného snášet je v Alabamě, kde staré domy na zimu připravené nejsou.

Většinu noci jsem strávila v polospánku, ale byla jsem příliš líná zajít si pro další deku a teď jsem připitoměle zírala na červené číslice budíku. Čtyři ráno. Byla jsem celá rozbolavělá a nikdy jsem se necítila unavenější, a to počítám i zakázky, které trvaly celé týdny. Dětský křik však nepřestával – hlasitý, zoufalý a naléhavý.

„No dobře, no dobře.“ Asi jsem nezněla moc mateřsky, když jsem svůj unavený zadek zvedla z postele a navlékla si župan. Postýlka stála v ložnici, protože jsem spala sama a protože... no, vzhledem k věcem, které moji rodinu potkaly, jsem stále odmítala spustit svého syna z dohledu.

Raymond Auhangamea Pitt byl velké dítě. Byl také rozkošný, naslouchající a nápomocný. Bylo trochu záhadou, jak může být nápomocný někdo, jehož největší výkony jsou převalení, slintání a usmívání se, ale můj syn to nějak dokázal.

Jakmile mě uviděl naklánět se nad postýlku, přestal plakat a pobaveně zabublal, když na mě zamával rukama. Ani tak brzy ráno jsem se na něj nedokázala zlobit. Něco ve smíchu mého syna mě vždy zahřálo u srdce.

K mému vzbuzení měl dobrý důvod, což jsem zjistila hned, jak jsem se zhluboka nadechla. Ray přestal plakat a smál se celou dobu, co jsem ho přebalovala, a když jsem si pak sedla na postel a držela ho v náručí, s úsměvem i usnul.

Byl velké dítě – super dítě, jak jsme s manželem doufali – po narození měl skoro pět kilo a padesát pět centimetrů. Před třemi měsíci jsem mu začala dávat i pevnou stravu a on už ztrácel zájem o kojení. Byl tak velký a neustále hladový, že s ním mé tělo nedokázalo udržet krok. Ten kluk byl asi zralý na proteinové koktejly. Přestala jsem ho kojit v šesti měsících, ale pořád jsem ho ráda držela a tiskla k sobě, líbilo se mi, jak se jeho těžká dětská hlava opírá o mou ruku.

Owen svého syna zatím neviděl. Neplánovala jsem být svobodná matka a nepřipouštěla jsem si, že bych jí mohla být. Nemohla jsem jí být. Bylo však stále těžší věřit, že se můj manžel vrátí domů a vše bude jako dřív.

Zamrazilo mě v zádech. Čtyři ráno je příšerný čas na přemýšlení o pohřešovaném manželovi. Naposledy jsem o Owenovi slyšela krátce před Rayovým narozením. V podzemním městě, které patřilo prastarému bohu chaosu, prošel během záchranné mise portálem do světa nočních můr – na místo, které skutečně tvořily noční můry – a od té doby jsme o něm nevěděli.

Owen byl stejně jako já Lovec monster. Byl to rozeznávací ochránce, který se instinktivně snažil pomáhat ostatním. To byl jeden z důvodů, proč jsem se do něj zamilovala.

Zodpovědnost, profesionalita a ochránářská povaha. Jak bych ho mohla nemilovat?

Ale i ti nejlepší z nás někdy prohrají a on už se možná nevrátí. K tomu jsme se taky upsali, ne? Lovci si často berou jiné Lovce. Je příliš náročné udržet si manželství s někým, kdo nezná pravdu a komu o své práci musíte lhát. Někteří z nás svým protějškům prozradí vše, co dělají, ale ostatní své milované nechtějí ohrozit pravdou. Já bych tak žít nedokázala. S Owenem si rozumíme. A když si vezmete Lovce monster, víte, že se brzy můžete stát vdovou.

Podívala jsem se na prsten na svém prstě a zavrtěla hlavou. Ne. Owen by to nedopustil. Já nebudu sama a malý Ray svého otce pozná.

A nešlo jen o Owena. Té mise se účastnili i mí příbuzní a přátelé. O Owenovi jsem neslyšela šest měsíců, ale ostatní – kteří alespoň zůstali ve stejné dimenzi jako já – se ozývali denně nebo když jim to dovolilo počasí. Stačil však jediný den, kdy se neohlásili, aby se mě zmocnila hrozivá předtucha, že všichni na Severním ostrově jsou mrtví a že jsem přežila jen já, protože jsem zůstala doma. Uvědomovala jsem si, jak velká je to hloupost. Oni nebyli ztraceni a já nebyla žádná superválečnice, co by všechno změnila. Navíc jsem měla vlastní úkol a tím bylo postarat se, aby bylo superdítě – nebo jak mu říkal Earl malý Bubba – zdravé a v bezpečí.

Ale i tak...

Jak jsem se synem v náručí seděla v posteli, musela jsem na chvíli usnout, protože se mi zdálo, že Owen stojí vedle mě a říká: „Páni, ten je ale baculatý!“ Pak jsem se probudila, protože jsem měla pocit, že Raye upustím, a sevřela jsem ho ještě pevněji. I on se probral a zakňoural, že ho držím moc pevně. Prokletý budík mě upozorňoval, že je sedm ráno a že se mám chystat do práce.

Sprchovala jsem se hodně horkou vodou, ale i tak mi byla zima. Noční můra ze sklepa univerzitní laboratoře ve mně

něco zanechala, takovou zlou předtuchu. Měla bych nad tím mávnout rukou, že to byl jen sen, ale nešlo to.

Protože jsem stále myslela na to, jak mé dítě zmizelo, vzala jsem prcka s sebou do koupelny a posadila ho do jeho malé sedačky. Kopal tam nohama a hihňal se, jak už to děti dělávají, jako by znaly nějaký vtip, o který se nechtějí podělit. Když jsem se osprchovala, vykoupala jsem ho, přebalila a navlékla mu oblečení s rohatým zeleným smajlíkem na hrudi, logem Lovců monster s.r.o. Než jsem se oblékla, začal natahovat, a tak jsem zašla dolů pro láhev.

V rozlehlém starém domě vládlo ticho. Dům byl památkou, kterou spravovala Historická společnost srdce Dixie – což jsem byla v podstatě jen já, kvůli daním. Dům momentálně vypadal příšerně, byl samá plachta a lepicí páska. Renovovala jsem ho celé roky. Ani nevím proč. Možná šlo o všechny ty vzpomínky na časy, kdy jsem tu vyrůstala. A protože jsem rekonstrukci řídila já, nechávala jsem jen to nejlepší a zbytku jsem se zbavovala.

Dělali jsme velké pokroky. Owen byl hrozný, když došlo na delikátní věci, ale manuální práce se neštítel. Protože se mi nedaří zůstat jen u jedné věci, neustále tu bylo několik místnosti v různých stádiích rekonstrukce. A protože výpary z barev a laků jsou pro těhotnou ženu a její dítě téměř stejně nebezpečné jako lovení monster, poslední rok jsem s tím moc nepokročila.

Pak se tu ukázal ten idiot Franks a s Earlem to tady zdemolovali. Najala jsem si firmu, která opravila nejhorší škody, aby se v domě dalo alespoň bydlet. Mohla jsem je nechat pracovat, dokud by neopravili celý dům, ale to mi nepřipadalo správné. Jeho dokončení byla moje práce.

Vážně jsem se k tomu chtěla vrátit. Stejně jako k lovení monster. Když máte svoji práci skutečně rádi, mateřství může být trochu otrava. V roli matky se zároveň cítíte mocní i zce-

la bezmocní, což je duševní rozpoložení, o které jsem nikdy nestála.

Usadila jsem Raye v šátku, a zatímco on se držel své láhve a příšerně u toho srkal, já šla zkontrolovat druhého obyvatele mého domu.

Můj děda se jmenoval Raymond Shackelford III. a byl vnukem legendárního Bubby Shackelforda, který v roce 1895 založil Lovce monster s.r.o. Vždy jsem k němu vzhlížela. Byl to houževnatý profesionál, který vždy dostal svému slovu. Všichni mu říkali Šéf s velkým Š. Kvůli jeho zjizvené tváři, chybějícímu oku a háku místo ruky z něj šel strach, ale já ho milovala.

Je to trochu legrační, ale o loveckých rodinách to hodně vypovídá. Byla jsem ještě malá, když přišel o oko a dostal svůj hák, ale i tak jsem mu upekla dort s obrázkem piráta. Přišlo mu to k popukání. Zmrzačili ho, ale on se tomu smál a snažil se vrátit do práce tak rychle, jak jen to šlo.

Musíte něco pochopit. Co jsem si pamatovala, byl nezdolný jako skála, ale teď s dědou bylo něco v nepořádku a nešlo o staré rány a jizvy. Pokud bych měla věřit doktorům, tak umíral stářím a... no... únavou organismu. Jeho tělo už by další výprask nesneslo a hodilo by ručník do ringu. Špatně se cítil dlouho, a přestože se to před námi snažil skrývat, včetně těch, kteří odjeli na Severní ostrov, už to nešlo přehlédnout.

Požádala jsem ho, aby se nastěhoval, tvrdila jsem mu, že potřebuji dalšího dospělého, který by mi pomohl s Rayem, ale ve skutečnosti jsem na něj chtěla dohlédnout. V posledních měsících se však jeho stav začal horšit a já s tím nemohla nic dělat. Když začal mít potíže s pohybem po domě, najala jsem pro něj milou sestřičku, která se specializovala na geriatrické případy.

Ubytovala jsem ho v dokončeném dvojitém pokoji, dvou místnostech spojených vnitřními dveřmi. Byl navržený jako

ložnice pro vdaný pár nebo pro rodinu s malým dítětem, ale teď v něm spali umírající Lovec a jeho pečovatelka.

Jmenovala se Amanda Fuestingová. Bývala sestrou na chirurgii, ale měla tu smůlu, že pomáhala při operaci člověka pokousaného zombie. Když jim pacient na stole zemřel, jen aby se o chvíli později probral a začal chňapat kolem, rozmlátila mu hlavu stojanem s infuzí. Zachránila život doktorovi a dalším sestřám, ale protože Úřad pro kontrolu monster potřeboval krycí historku a ona odmítal spolupracovat, prostě prohlásili, že jí přeskočilo a ubila pacienta. Její kariéra pak nepřekvapivě skončila ve slepé uličce.

UPKM ji nechal prohlásit za blázna, ale zasvěcený laskavý soudce se ujistil, že ji pošlou do Appletonu, kde se zotavovali lidé po setkání s monstry. Ústav vedli mí staří přátelé, doktoři Lucius a Joan Nelsonovi. Ti jí pomohli, vysvětlili jí, jak vycházet s UPKM, prohlásili, že je vyléčená a že už nepředstavuje hrozbu pro společnost, a já jí s radostí nabídla práci.

Když jsem šla po chodbě, slečna Fuestingová vyšla ze svého pokoje. Přisahám, že zdravotní sestry musí mít nějaké nadpřirozené schopnosti, protože všechno slyší a pohybují se bez jediného zvuku, jsou jako duchové. Byla to drobná pohledná černovláska, která vypadala, že jí nemůže být víc jak patnáct, takže jsem se někdy divila, co tady dělá a proč se stará o mrzoutského starého Lovce. Teprve když jsem viděla, jak přísně, ale chápavě k dědovi přistupuje, pochopila jsem, že své práci rozumí.

„Dobré ráno, Julie. Právě se vzbudil. Rád vás uvidí.“

Spoustu času trávil pobížením lidí, aby se stavili za dědou. Údajně se tím pro obě strany všechno ulehčí, když budou vědět, že spolu strávili tolik času, kolik jen šlo.

„Jistě. Teď musím chvíli pracovat, ale pak se stavím.“

„Dobře. Hovory s vámi mu vždycky rozjasní den.“

Bohužel, právě teď byl Šéf jedinou rodinou, kterou jsem tu měla. Všichni ostatní obléhali Město monster. Nasměrovala

jsem své neurčité obavy a vinu na toho nahoře a požádala jsem Ho, aby mé rodině a přátelům zajistil bezpečí. Já žádnou určitou víru nevyznávám. Nikdo by se však tak často nepouštěl do křížku se zlem, kdyby nevěřil, že tam nahoře někdo je a že ten někdo má slabost pro lidi. V opačném případě bychom už dávno prohráli.

„Má dnes dobrej den?“ Nebyla jsem hloupá. Věděla jsem, že umírá. Ale jedna má část, ta, co byla malá a věděla, že Šéf je nesmrtelný a dokáže úplně všechno, stále doufala v zázrak, že se stane něco mimořádného, že bude v pořádku a stráví s námi ještě spoustu let, že bude řídit společnost a pomáhat mi s výchovou malého Raye.

Slečna Fuestingová pokrčila rameny. „No, nemá úplně špatný. Dostal něco proti bolesti a dušnosti, plus tekutý ativan kvůli stresu, a kašel jsme dostali pod kontrolu nebulizátorem s duonebem, kapkami proti kašli a robitussinem. Snídani nechtěl, ale napil se trochu vody.“

Žádná snídaně pro změnu stresovala mě, ale nechtěla jsem se dál vyptávat. Nechtěla jsem vědět, jestli to znamená, že už se blíží konec. Chtěla jsem zázrak. Chtěla jsem, abys tu děda zůstal. I kdybych ztratila všechny ostatní, zůstal by mi alespoň on.

„Prostě za ním jděte.“

Děda seděl na posteli, ale oko měl zavřené. Ruka a hák spočívaly na dece. Vypadal tak unaveně. Nebylo správné, aby někdo vybojoval tolik bitev a pak zemřel v posteli. Vždy jsem chtěla, aby Lovec přežil každý boj, ale raději bych odešla v jednom jasném záblesku, než abych pomalu zhasínala. Náš život byl tvrdý a měl by skončit hlasitě s posledním vzdorným výkřikem proti silám temnot našeho světa i těch dalších.

Když jsem přišla k posteli, viděla jsem, že dýchá, jeho hrudník se zvedal a zase klesal, ale jinak se nehýbal. Položila jsem mu dlaň na ruku. Byla studená. Ne tak studená, jako kdyby byl mrtvý, ale jako by mu selhával oběhový systém. Když jsem

se k němu naklonila a políbila ho na tvář, otevřel oko a podíval se na mě.

„Julie.“ Jeho hlas byl tichý, takový utlumený. Doktoři říkali něco o tom, že jeho poškozené plíce mají potíže nabrat dost vzduchu, aby mohl mluvit. „Obnovili jste kontakt s výpravou?“

Líbilo se mi, že jde rovnou k věci. „V posledních čtyřia dvaceti hodinách se neozvali, ale nedělej si starosti. Nad ostrovem zuří obrovská sněhová bouře, tak jim asi spadla komunikace. Jsem si jistá, že jsou v pohodě.“

Podíval se na Raye a usmál se. „Hej, přinesla jsi malýho Bubbu.“

„Ale dědo,“ povzdechla jsem si s hranou dotčeností, když jsem se posadila na okraj postele. Krátce po narození Raye jsem absolvovala videohovor, abych ho představila Lovcům, kteří byli příliš daleko, a Earl trval na tom, že mu bude říkat malý Bubba. Vážně jsem nechtěla, aby mu ta přezdívka zůstala.

Děda se zasmál, tichý smích, který neměl daleko do kašle. „No, táta – Earl tvrdí, že malej Ray jako by Bubbovi Shackelfordovi z oka vypadnul. Že prej má důstojný vystupování.“

„To jen Earl mluví jako Earl.“

„Nemyslím si,“ řekl pomalu, jako by si odpověď dlouho rozmýšlel. „Myslím, že Earl si opravdu myslí, že malej Bubba vypadá jako Bubba. A mě to svým způsobem těší, víš? Možná si tady precek bude pamatovat i mě.“

„Ale no tak. Udělá se ti líp a budeš tu ještě deset let. Naučíš malýho Bub... vidíš, už to kvůli vám dělám taky... naučíš malýho Raye, jak se střílí, bojuje s monstry a spoustu dalších triků, co jsi naučil mě.“

Poplácá mě po ruce. Kůži měl jako papír a já pod ní cítila prstní kůstky. „Zlatíčko, ty víš, že k tomu nedojde. Tělo pozná, když umírá. Bůh ví, že jsem ty kulce uhejbal hodně

dlouho. Malej Bubba si mě pamatovat nebude. A to je v pořádku. Prožil jsem dlouhý život a žil jsem ho naplno. Vybudoval jsem něco, na co můžu být pyšnej. Víc jsem žádat nemohl. Je nejvyšší čas, abych vyklidil scénu.“ Zadíval se do dálky. „Kdyby jen...“

„Kdyby tu jen byl Earl?“ zeptala jsem se.

Děda se zasmál. Byl to suchý chraplavý smích, ze kterého se zase rozkašlal. Pustil mě a natáhl se po malém balíčku na nočním stolku. Podala jsem mu ho. Byl to bonbon s příchutí javorového sirupu. Ošetřovatelka mi řekla, že cucací bonbony fungují jako kapky proti kašli, a dědovi tahle příchut' chutnala. Cucal ho, dokud kašel nepolevil, ale když se na mě podíval, oči mu stále zářily smíchem. „Přál bych si, aby tady byl, ale on by to nenáviděl. Jeho kletba je zároveň trest i odměna.“

„Jestli mi tu začneš vykládat o bolesti přežívání všech kolem, jako bys byl nějaká středoškolská upíří groupie, vážně mě tím naštvěš.“

Usmál se. „Ne, to sakra ne. Navíc Earl zrovna nejiskří. Ne, ale něco na tom je. Víím, že mě můj táta miluje, stejně jako já jeho, ale je tu... ach. Je tu jistá odtažitost, protože takhle to dopadnout nemělo. Žádnej otec by se neměl dívat, jak mu umírá syn. A už vůbec by se neměl dívat, jak mu syn umírá stářím.“ Na chvíli umkl, než zopakoval: „Žádnej otec by se neměl dívat, jak mu umírá syn. A já tu sedím, však víš, a nemůžu spát nebo jsem většinu času zaseklej někde mezi spaním a bděním a přeju si – jak moc si to jen přeju – abych se mohl na chvíli vrátit v čase a říct svému mladšímu já, aby hlídalo svého kluka, tvýho tátu. Aby ho ohlídal a ochránil Susan. Ale to nejde, stejně jako to nešlo tehdy.“

„Nebyla to tvoje vina, dědo.“ A taky nebyla. Moje máma se ztratila na misi a tátu pak zármutek dohnal k zoufalým šílenostem. Teď byl táta po smrti a z mámy se stala mocná upírka, jejímž neživotním cílem bylo proměnit celou rodinu na upíry, abychom byli zase pohromadě. Ta zlá mrcha, která nahradila

moji matku, byla pěkně zákeřnej zmetek a já věděla, že je pořád někde tam venku a kuje pikle.

„Udělal jsi, cos mohl. Táta ty špatný rozhodnutí udělal sám.“

Děda zavrtěl hlavou. „To já vím. Nemusíš mě kvůli tomu utěšovat.“

Malý Ray dojedl, ležel v šátku a objímal prázdnou láhev. Ospale mu padala hlava. Když ho děda pohladil prstem po baculaté tváři, jedinou reakcí bylo lehké zachvění víček.

Děda se na mě znovu podíval, tentokrát se vší vážností. „Takový už je bejt rodič, chápeš? Já vím, že můj syn se rozhodl sám. Vím, že jsem mu v tom nemohl zabránit. Byl, jakej byl. My se nerodíme jako nepopsaný listy, rodíme se se schopnostma, sklony a způsobem chování. Ray byl vždycky nejistej. Tím nechci říct, že by nebyl chytrej, zlatíčko, takhle bych tvýho tátu nikdy neshazoval. On byl zatraceně chytrej, záleželo mu na rodině a byl to dobrej Lovec. Nebyl žádněj zbabělec, jen ve svym životě potřeboval kotvu a tou byla Susan. Když se tvoje matka ztratila... No, rozhodl se sám, ale když jsi rodič, vždycky si budeš přát, abys mohla napravit jejich chyby.“ Podíval se na mě a povzdechl si. „To zjistíš. I když ten prcek bude větší a vyšší než ty – podle toho, jak roste, tak někdy v pěti – stejně ho budeš chtít před vším ochraňovat. A když se mu něco stane, nikdy si to neodpustíš, i kdyby to nebyla tvoje chyba.“

Děda bude tvrdohlavý až do konce. Tak už to v Shacklefordovic rodině chodilo. Trochu naklonil hlavu, znovu si tiše povzdechl. „Alespoň LM nechávám v dobrejch rukách. Shacklefordovic děvčata byly vždycky krásný jako květiny, ale vykovaný z oceli a odhodlání. Ty to zvládneš.“

„Já to nechci zvládat. Radši bych v tom plavala a měla tě poblíž, abys na mě dohlížel. Všechno je to pro mě nový, včetně mateřství.“ Co jsem řekla dál, bylo pěkně temné, ale my jsme lovecká rodina a nemáme ve zvyku chodit kolem nepří-

jemností po špičkách. „Jestli operace selže a nikdo se nevrátí, společnost bude v troskách. Budu ji muset znovu vybudovat od základů. To bych nedokázala.“

Znovu se zasmál a pak chvíli cucal bonbon. „Na tohle není připravenej nikdo. Já určitě nebyl. Byly tu drsný léta a pak hubený léta, ale my to přežili a ty jsi stejně tvrdá jako já. Možná tvrdší a určitě líp vycvičená. Budeš v pohodě.“ Zvedl ruku. Můj syn už hluboce spal a nijak nereagoval, když ho děda pohladil po hebkých vlásčích. „A malej Bubba bude v pohodě taky. My jsme Shacklefordové a děláme, co je třeba. A i když se jmenuje Pitt, tak pořád patří k nám.“

Zachvěl se mi ret, ale nechtěla jsem, aby mě děda viděl smutnou.

„Postarej se o malýho Bubbu. Ale nepřeháněj to. Nechceš ho přece chránit tak moc, aby z něj byla měkkota. Jednoho dne, za mnoho let ode dneška, bude připravenej převzít Lovce monster. A pak...“ Dědův hlas trochu zeslábl. „Pak jeho děti a děti jeho dětí. Takoví už jsme. Tohle my děláme. Žijeme a umíráme, a lov pokračuje dál.“

Jeho hlas slábl, dokud neusnul. Jeho hrud' se pomalu zvedala a klesala. Uvědomila jsem si, že mám vlhké tváře. Nevzpomínala jsem si, že bych začala plakat. Rychle jsem si je otřela hřbetem ruky. Bude na mě pyšný, ať na mě svět zkusí cokoliv.

Poděpřela jsem Raye v šátku, vstala jsem a políbila dědu. Když jsem to udělala, jeho rty se pohnuly, ale nepoznala jsem, co říká, pokud vůbec něco říkal.

Odešla jsem z pokoje. Slečna Fuestingová postávala u dveří. Ošetřovatelky to dělávají. „Obávám se, že jsem ho trochu unavila.“

„Nic takového,“ zavrtěla hlavou. „Svědčí mu to a vám taky. Čím víc času spolu strávíte, tím víc budete mluvit. Usnadní to odchod.“

„Jo,“ hlesla jsem, protože jsem nevěděla, co lepšího bych

mohla říct. Když používala slova jako *odchod*, vypadalo to, že se děda jen chystá někam odjet. A možná tomu tak svým způsobem bylo. Jak by řekl děda, stane se, co se stát má.

Problém byl, že pro Shackelfordovy tohle obvykle neplatilo. Pradědeček byl vlkodlak. Z mých rodičů se stali upíři. Dotkla jsem se tmavého znamínka na krku. A já, no, nebyla jsem si jistá, jak jsem na tom já.

Děsilo mě, že by znamení Ochránce mohlo nějak poznamenat malého Raye, že bych na něj tu kletbu mohla přenést. Zdálo se, že k tomu nedošlo. Vypadal tak normálně a spokojeně, jak jen dítě může být.

Jenže v téhle rodině si tím nikdy nemůžete být jistí.

Děda pomalu umíral, ale to bylo štěstí. Byl mezi námi jediný normální. Co se to říká o bojování s monstry? Že si musíte dávat pozor, abyste se nestali jedním z nich? No, my si pozor dávali, ale na výsledku to nic nezměnilo. Někteří z nás odešli dřív než měli, a z dalších se stalo něco jiného.

Před takovými věcmi jsem malého Raye nemohla chránit věčně. Jednoho dne se bude muset monstrům postavit sám. Ale zatím ne. Ještě dlouho ne. Po tvářích mi znovu stékaly slzy. Otřela jsem si oči, našla klíče od auta, usadila malého Raye do autosedačky a vyrazila do práce.

KAPITOLA 3

Sídlo společnosti Lovci monster s.r.o. lidé často popisovali jako základnu, což nám vyhovovalo, protože představa šilených militantních vidláků v alabamských lesích spolehlivě odháněla zvědavce.

Celá základna byla oplocená. Stála tu jedna hlavní budova, která se roztahovala všemi směry, protože se k ní podle potřeby neustále něco přistavovalo a nikoho nezajímalo, jak bude výsledek vypadat. Postavená byla z pevných cihel a oceli. Přestože se technicky jednalo o kancelářskou budovu, sloužila jako pevnost a v minulosti jsme se v ní úspěšně bránili několika útokům. V kancelářích také obvykle bývalo mnohem méně střílen.

Parkoviště bylo prakticky prázdné. Základna bývala rušné místo, ale většina stálých obyvatel byla na misi a nová třída nováčků ještě nezačala. Působila teď trochu opuštěně a probouzela ve mně pocit osamělosti.

S Rayem v šátku jsem zamířila rovnou do kanceláře. Nejprve jsem zkontrolovala, jestli se neozvala naše výprava, ale bouře je stále blokovala. Nebyl důvod se znepokojovat. Odjeli na pustý ostrov za severním polárním kruhem, a navíc v zimě. Spojení se přerušovalo pokaždé, když se zhoršilo počasí. Docházelo k tomu často. Nebyl důvod se znepokojovat. *Snad.*

Místo zbytečného posedávání a stresování jsem se pustila do práce. Vždycky jsem to byla já, kdo plánoval a za LM sjednával smlouvy, protože většina Lovců má obchodní nadání vačice. Ne, vážně. Ze všech těch drsňáků, kteří neustále riskovali život, by jen hrstka zvládla připravit rozpočet a papírování je zároveň mátklo i děsilo.

Myslím, že než se účetnictví LM ujal můj manžel, větši-

na týmových velitelů účty házela do krabice od bot – účty za zbraně, municí, Big Macy, náhradní oblečení, když jim něco roztrhala monstra, parkování, výměnu oleje, a když jednou vzali celý tým na zmrzlinu – prostě to všechno pro jistotu naházeli do jedné krabice. Tu pak postavili Earlovi na stůl, kde ji ignoroval, dokud z nich nebyl celý kopec, který pak přesunul do kartotéky, aby mohl pokračovat v ignorování.

To můj problém naštěstí nebyl. Mě během let zaměstnávalo papírování, vyjednávání kontraktů a celková starost o společnost. Co se týkalo daní... no, dělala jsem, co se dalo, ale s hromadou krabic s neseřazenými účtenkami od vzteklých goril toho moc neuděláte.

No dobře, dal by se z nich udělat pěkný táborák.

Jenže finančák by mi asi neuvěřil, že jsem *omylem* spálila všechny účtenky, stejně jako nám ATF obvykle nevěřila, když jsme jim tvrdili, že jsme při tragické nehodě člunu ztratili další kulomet. Ale i pouhá představa hořící hranice mě často alespoň zahřála u srdce, než k nám přišel Owen.

Když účty převzal můj manžel, čistě silou své osobnosti dal vše do pořádku. Prostě se nenechal odbýt. Byla to ta samá neústupnost, díky které unikal smrti – někdy doslovně – aby nakonec zachránil den.

Bože, jak já toho chlapa milovala. Byl jedinečný a já se v žádném případě nesmírím s tím, že by se mohl ztratit v nějaké chaotické dimenzi. Jestli se nevrátí, půjdu Owena hledat a přivedu ho domů sama. Jen budu muset dospět do bodu, kdy budu ochotná svěřit malého Raye někomu jinému, aby se o něj postaral.

Možná Owenově matce? Když se Ray narodil, přijela nás navštívit, ale stále truchlila pro svého manžela a emocionálně byla na dně. Zůstala s námi týden a pak odletěla za sestrou do Evropy, aby si to srovnala v hlavě. Víím, že kdybych ji požádala, hned by přiletěla zpátky, taková ona prostě byla, ale chtěla jsem jí dopřát čas, aby se mohla dát do pořádku.

Na základně bylo poslední dobou příliš velké ticho. Když byla většina z nás na misi, rozlehlý komplex působil prázdně. Svou kancelář jsem přesunula do jedné z větších místností, abych měla víc prostoru pro malého Raye.

Kolik prostoru jen šestiměsíční dítě potřebuje?

No, nešlo ani tak o to, že by potřeboval prostor, on potřeboval zábavu, aby neplakal, nestěžoval si a každou minutu mě nepřesvědčoval, abych si s ním hrála.

Naštěstí ho nejvíc bavili orkové.

Náš kmen orků žil nedaleko v malé vesnici v hustě zalesněné oblasti, kde bylo minimální riziko, že na ně někdo náhodou narazí. Přestěhovali se k nám, když Earl ve střední Asii zachránil Skippyho, a od té doby nám byli šíleně oddaní. Orkové LM považovali za svůj adoptivní kmen a nebylo nic, co by pro svůj kmen neudělali.

Problém byl, že malý Ray pro ně byl výjimečný a nešlo jen o to, že ho na svět přivedla orkská léčitelka. Proč bych jezdila do nemocnice, když jsem měla po ruce orky? Nešlo ani o to, že byl synovec Moshe Pitta, kterého nazývali Velkým náčelníkem, protože orkové víc než cokoliv na světě milovali heavy metal. Ne, oni se k němu chovali, jako by byl výjimečný sám o sobě. Což pro mě samozřejmě byl, ale zatím jsem nepřišla na to, proč ho tak vnímají oni. Jistě, bylo to úžasné dítě, a přestože mě svým pláčem pravidelně budil ve čtyři ráno, nedokázala jsem si ani představit, že by mohl být ještě úžasnější.

Ale proč s ním orkové chtěli trávit každou volnou chvíli? Dospělí i děti za ním během mého pracovního dne chodili neustále. Vycítili snad instinktivně, že z něj jednoho dne bude šéf? Orkové si na pokrevní linie dost potrpěli. Nebo se tak chovali ke všem dětem? To asi ne, protože měli hromadu vlastních. Sakra, jen Skippy jich měl asi tucet.

A protože tu bylo méně lidí, orkům bylo méně nepříjemné nás navštěvovat. Má nová vylepšená kancelář, dvakrát větší

než ta předchozí, byla plná orků dřív, než jsem přečetla všechny e-maily.

Vždycky to probíhalo stejně. Nějak se dozvěděli, že tu Ray je, přiběhli ze své vesnice, zaklepali na dveře, a když jsem je otevřela, stál tam hlouček malých dětí v lyžařských maskách a metalových tričkách a ptal se „Dítě?“ a „Hrát teď?“. Orkské děti měly stejně drsné hlasy jako jejich rodiče a vždy je doprovázelo pár trpělivých matek v burkách.

Bývaly časy, kdy na základnu chodili jen Skippy, Ed a Gretchen, vždy jen kvůli práci a vždycky tu byli nervózní. Rayův příchod to změnil. Teď jsem se jich nemohla zbavit. Všichni orkové si v blízkosti lidí obvykle zakrývali tváře, aby nikdo nevyšiloval kvůli jejich špičatým uším a vyčnívajícími zubům, ale jakmile vešli do mé kanceláře, ocitli se v přátelském prostředí a masky a sluneční brýle hned sundali.

Ray začal nadšeně chrochtat hned, jak je uviděl.

Měla jsem tu pro něj houpačku, dětskou ohrádku a dětskou židli. Nezáleželo na tom, kam jsem ho posadila, protože tam stejně dlouho nevydržel. O minutu později s ním tancovali kolem nebo ho položili na podlahu, dělali bojové zvuky a vrtěli mu rukama a nohama, jako by tloukl a kopal jejich nepřátele. Během let jsem pochytila dost jejich slov, abych rozuměla, že můj syn má duši válečníka, což velmi těší Gnrlwze, orkského boha války. Což bylo dobře, protože si myslím, že to byl právě Gnrlwz, kdo požehnal mému manželství.

Můj pracovní den probíhal nějak takhle:

Sedla jsem si a začala vyplňovat formuláře pro Fonasil. Někdy kolem třetího jsem zvedla hlavu. „Přestaňte s ním tak házet, nebo *urk* snídani. No a je to tady. Díky, že jste to ukliďili. Hrajte si opatrně, ano?“ U čtvrtého se jeden z odrostlejších orků postavil na všechny čtyři a zakřičel: „Já vrk!“ Další pak položil malého Raye na záda údajného obřího vlka a přidržoval ho, zatímco jezdil po místnosti a zabíjel imaginární monstra. Jsem si jistá, že až bude Ray větší, bude jezdit na

skutečném vrřkovi stejně jako orkské děti, ale zatím byl příliš malý. Už jednou jsem si musela dupnout, že ho na obřího zabijáckého vlka usazovat nebudou, přestože slibovali, že ho budou *hodně moc držet*.

Vrátila jsem se k formulářům a několik hodin se mi dařilo skutečně soustředit, přestože orci většinu času pokřikovali neskutečně zprzněné verze metalových songů. K Rayovi se chovali překvapivě něžně a já je za to milovala.

„Julie! Sakra, holka, kolikrát na tebe ještě musím ječet, než si mě všimneš?“

Podívala jsem se za hromadu orkských dětí ke dveřím, kde stála hrůzu nahánějící postava – Dorkas.

Dobře, nebyla to hrůzu nahánějící postava, když jste ji neznali. Pokud byste neuměli číst v lidech, možná byste si ji spletli s milou jižanskou babičkou. V této kanceláři jsme však obě moc dobře věděly, jak nevrlou a nemilosrdnou povahu má. Byla to zahořklá stará žena, ale LM byla naprosto oddaná a milovala nás jako své vlastní děti. Tedy pokud někdo z nás nebyl takový idiot, aby jí snědl jeden z jejích pudinků, které nechávala v lednici v odpočívárně, protože to byl v podstatě rozsudek smrti.

Důvodem, proč by si někdo mohl Dorkas omylem splést s laskavou babičkou, byla její kulatá veselá tvář – pokud zrovna na někoho neječela – a pečlivě učesané bílé vlasy. V očích jí však neustále nebezpečně jiskřilo a pod fialovým svetrem nosila pouzdro s velkým revolverem. Dorkas bývala Lovec, než ji vlkodlak připravil o nohu, a od té doby nám dělala „recepční“. To většinou znamenalo, že nás všemožně proháněla a svým zvráceným způsobem na nás dohlížela.

„Co je na federálních papírech tak zajímavého, že mě kvůli nim ignoruješ?“ zamračila se na mě, když se proplétala mezi orky.

Byla jsem její nadřízenou, ale hádat se s ní nemělo smysl. Zнала mě odmalička a měla jsem podezření, že mě pořád vní-

má podobně jako Raye – jako malé děcko, které ostatním lidem ztrpčuje život. Tak jsem jen řekla: „S čím ti můžu pomoci, Dorkas?“ A pak se mě zmocnila náhlá naděje, že se jí možná někdo ozval. „Je to... ozvali se z ostrova?“

Dorkas v řádu sekund přešla z podrážděnosti ve smutek. „Bohužel ne. Lovci na pevnině se s nima snaží spojit, ale ostrov pořád odrbává blizard. Ne, jen jsme dostali tip, že dole v Philpotu došlo k útoku monstra.“

„V Alabamě?“ To byla jen hodina cesty. „Co to bylo?“

„Bažináč.“

Odsunula jsem formuláře – zatraceně, proč federální vláda pořád trvá na tom, aby bylo všechno na papíře – otočila se k počítači a v hlavě už jsem kontrolovala, kdo by se o to mohl postarat. Moc lidí k dispozici nebylo. Naše základní sestava byla obraná až na kost. S polovinou zaměstnanců na druhé straně světa jsme se museli spoléhat na přepracované profíky, nováčky a lidi, které bychom na mise jindy vůbec neposílali, že pokryjí celou zemi. „Nevím, koho bych tam mohla poslat –“

„Hej, zpomal trochu. Došlo k tomu před pár dny. Už je to vyřešený.“

Zhluboka jsem se nadechla. *Dobře. To bylo dobře.* Umírala jsem touhou vrátit se k lovení, ale je těžké vyrazit zabíjet monstra, když nejdřív musíte zajistit hlídání. „Proč jsme se o tom doslechli až teď? Bylo to prakticky za rohem. Proč všechny ty úředníky podplácíme?“

Dorkas pokrčila rameny. „Sejmuli ho tak rychle, že nikdo nepřišel k úhoně. Jeden místní měl v nákladáku hromadu zbraní a postaral se o něj. Ty šmejdi vypadaj příšerně, ale on si udržel chladnou hlavu a vyřešil to. Než někdo zavolal poldy, zůstaly tam jen zelený střeva rozházený tak daleko, kam jen oko dohlídlo.“

„Hmm. Dobrá práce. Tihle toho vydržej docela dost.“

„Jo, prokázal pořádnou iniciativu.“ Podle toho, jak to

Dorkas řekla, očividně myslela na to samé jako já. LM rekrutovali téměř výlučně mezi přeživšími z útoků monster. Tak jsem se vlastně poprvé setkala se svým manželem. Vzhledem k tomu, jak vládla všechno utajovala, jsme si těžko mohli podat inzerát.

„Máš jméno toho místního hrdiny?“

„I s adresou. Philpot není daleko. Myslím, že by tam měl někdo zajet a zjistit, jestli to není materiál na nováčka.“

„Pravda.“ Podívala jsem se na svého syna, který mezi tím usnul, a jedna z orkských žen ho uložila do kolébky. Prověřování potenciálních rekrutů byla delikátní práce, obvykle se o to starali velitelé týmů. Museli jste z něj mít dobrý pocit dřív, než jste mu toho řekli příliš mnoho, především o penězích, a museli jste se ujistit, že mají dostatečně pružné myšlení, které bylo v našem oboru nezbytné. A byla jsem si sakra jistá, že tam nepošlu Dorkas. Ta by si během vysvětlování, jak těžce se zabíjejí vlkodlaci, odepnula svoji falešnou nohu a jen by ho tím zastrašila. „Nevím, koho bych tam teď mohla poslat, aby si s ním promluvil...“

„Sakra, jed' tam prostě sama,“ řekla Dorkas. „Je to pěkná projížďka a ty se tady stejně koušeš nudou. Ty papíry počkaj.“

„Já ti nevím –“

„Ale já to vím. Vypadáš jak lev zavřenej v kleci. Když jsem byla malá, v zoo měli lvici, a protože tehdy nikdo nevěděl, co potřebuje, strčili ji do klece jen o trochu větší než ona. Máma s tátou nás vzali na výlet, abychom viděli lva, a ona jen chodila sem a tam a vypadala k politování.“

„Netuším, o čem to sakra mluvíš.“

„Protože jsi mě nenechala domluvit. Ta lvice se tak příšerně nudila, že nakonec pošla. Ty máš v očích stejnej pohled jako ta lvice a máš ho tam už pár měsíců.“

„Já nejsem v kleci. Já –“

„Si jen vyčítám, že jsem nejela na největší misi, jakou jsme kdy podnikli, a kam jeli všichni, koho znám.“

„Někdo by tu stejně musel zůstat a starat se o každodenní fungování firmy. Těhotná ženská byla jasná volba.“

„Já jsem příliš stará a zmrzačená, abych s nima jela, a sejí ří mě to taky. Děláš, co musíš. Když se rozhodneš být matkou, taky lezeš do podobný klece. Teda když ti na dětech záleží, protože pak bude mít tvoje dítě vždycky přednost. Chápeš, co se ti snažím říct?“

Se zadržným dechem jsem čekala, až mi to vysvětlí. Dorkas byla skvělým zdrojem barvitých aforismů, ale bylo těžké odhadnout, čím by zrovna ona mohla přispět, když došlo na náročnost mateřství.

„Chci říct, že je nejvyšší čas vrátit se do práce.“

„Já v práci jsem, Dorkas.“ Ukázala jsem na zavalený stůl.

„Myslím *skutečnou* práci. Tohle jsou kraviny, co se řeší, když skutečná práce skončí. Kdys byla naposled na střelnici?“

Zamračila jsem se. Tohle byla dobrá poznámka. V terénu jsem se obvykle ujímala role ostřelovačky. Upřímně, byla jsem dost dobrá. Nebo bývala... Raye jsem s sebou na střelnici tahat nemohla. Děti ucpávky do uší moc nemusí.

„Už je to příliš dlouho a ty to moc dobře víš. No dobře, uznávám, že se nudím. Jsem tak nevyspalá, že mi z toho odchází mozek, a buď dělám mámu Rayovi, nebo celý společnosti. Ráda bych dělala něco jinýho. Ale jak to mám udělat? Mám Raye posadit do autosedačky a vzít ho s sebou na pohovor s perspektivním rekrutem?“

„Pak bychom vypadali vážně profesionálně,“ odfrkla si Dorkas. „Všechny matky v jinejch oborech se vrací do práce hned, jak přestanou kojit. Prostě je strčí do jeslí a makaj, jako by se o nikoho nemusely starat.“

„Já Raye do jeslí nedám.“ To bych musela být blázen. Vzhledem ke všem monstrům, co se snažila Lovce dostat přes jejich děti – já se na střední musela porvat s inkubem – bych ho v žádném případě nedala někam, kde bych na něj nemohla dohlížet. Navíc většina dětí v jeslích neměla vyšinitou upíří ba-

bičku, která chtěla celou svou rodinu proměnit v jedno šťastné hnízdo pijavic. „A ty víš, že by to pro něj nebylo bezpečný.“

„Koukni na něj. Ty nejlepší jesle na světě má přímo tady v bezpečí základny. Oni na něj dohlídnou a ty můžeš jet proklepnout nového kandidáta.“

„Orci? A kdo bude hlídat je, až budou hlídat Raye?“ Ale vidina výjezdu byla až bolestivě lákavá. „Já ti nevím. Co když přijde nouzovej hovor? Nebo co když se ozvou naši lidi?“

„Já jsem možná stará, ale kdyby se objevil tvůj manžel, tak hovor ti přepojit ještě zvládnou. Tak běž za tím rekrutem. Stihneš se vrátit dřív, než budeme zavírat. Já se postarám o telefony a orkové se s radostí postaraj o prcka.“

„Ale kdybych se zpozdila –“

„Odvezu Raye k vám domů a sejdeme se tam. Jsem dobrá pečovatelka,“ prohlásila Dorkas a poklepala na Ruger Redhawk v pozdrů. „A ještě lepší bodyguard. No tak, holka. Musíš odsud na chvíli vypadnout. Vypadáš hrozně.“

Zkusila jsem s tím pokušením bojovat. Počasí se zlepšilo. Vylezlo slunce, oteplilo se, ale nebylo dusno. A já asi byla ta nejhorší matka na světě, protože po několika měsících, kdy jsem se od Raye ve dne v noci ani nehnula, jsem chtěla jet někam sama a dělat vlastní věci. I když šlo o pouhý rozhovor s nějakým cizincem, který odpráskl bažináče. Jenže jsem musela vyplnit hromadu formulářů a vážně bych neměla svého syna nechávat o samotě. On byl mou hlavní zodpovědností.

Ork zpíval ukolébavku, která podezřele připomínala něco od Black Sabbath, a Ray usnul na zádech, s růžovými tvářemi a úsměvem na rtech.

„Víš, že když nepůjdeš teď, UPKM se k němu dostane jako první, a buď ho zastrašej, nebo ho rovnou pošlou do cvokhausu, napumpujou lékama a přesvědčí, že se mu to jenom zdálo.“

„No, to je pravda,“ připustila jsem.

„Jasně, že je to pravda, jinak bych ti to neříkala. Vezmi s sebou Alberta,“ navrhla Dorkas. „Řekla bych, že z knihov-

ny nevylezl pár měsíců. Ten kluk se strhá, jak se snaží prověřit všechno, na co na ostrově narazili. Lije do sebe víc kofeinu než Melvin. Myslím, že je jedinej, kdo tady musel zůstat a snáší to hůř než ty. Potřebuje se dostat na čerstvej vzduch, než se z něj stane houba.“

Tentokrát jsem jí neodporovala. „Dobře. Vyhrálas. Pojedu.“

Dorkas se zazubila. „Děvče, já vyhraju vždycky.“

„Vrať se do práce, nebo tě vyrazím.“

Zvedla jsem sluchátko a zavolala do archivu ve sklepě. Když to Albert Lee zvedl, zněl přesně jako ta lvice, kterou popisovala Dorkas. Nešlo o to, že by byl fyzicky zavřený. Uvázli jsme tu – kvůli materství a invaliditě – zatímco naši přátelé dělali něco důležitého a nebezpečného. Byla to jedna z těch situací, která vyvolávala dětskou námitku *to není fér*. Jenže my nebyli děti, a tak jsme se snažili pracovat, jak nejlépe to šlo, zatímco uvnitř jsme umírali. Já kvůli tomu byla nevrlá, ale z Alberta se stal vyložený asociál.

Pověděla jsem Albertovi, co nás čeká. A protože jsem byla jeho šéf, nedala jsem mu moc na výběr. Stejně jako já měl silný pocit zodpovědnosti, ale i tak se místo námitek zmohl na pouhé: „Hele, já ti nevím.“

„No tak. Děláš teď snad na něčem opravdu důležitým?“

„Porovnávám monstra, co nedávno viděli na Severním ostrově, s archivovanými hlášenými, kdy magická energie přerušila radiovou komunikaci. Prověřuju, jestli tam není nějaká souvislost.“

„Fascinující,“ zalhala jsem. Znělo to, jako by se tam kousal nudou a zabíjel čas hledáním jehel v kupce sena, než se ozvou naše týmy. „Snesl by tvůj výzkum pár hodin dlouhou přestávku? Co? Vyrazíme si na menší výlet. A koupím ti oběd v Big Cove Barbecue.“

Slyšela jsem, jak váhá. Na někoho s asijským původem si Albert Lee vypěstoval až překvapivě silnou závislost na jižanském barbecue.

„No dobře,“ podvolil se nakonec. „Ale zavolám Melvinovi, aby nám toho přeživšího pořádně prolustroval, abychom se s ním seznámili už po cestě.“

Proti tomu jsem nemohla nic namítnout. „Za to ho platíme.“

„Nemyslím si, že by dostával skutečný plat...“

„To je fuk. Oblékni si něco seriózního.“

„Možná si i učešu vlasy.“ Albert zavěsil.

Zatímco se připravoval, sepsala jsem pro Dorkas všechno, co musí s Rayem udělat. Bylo mi jasné, že touhle dobou už jeho rutinu každý zná. Dorkas věděla, kde má své pití (v nápojové ledničce v kanceláři), čisté láhve (na skříňce naproti mému stolu) a své oblíbené cereálie (na dně stejné skříňky). Stejně tak věděla, že nesmí jíst syrová vejce nebo med, protože jeho imunitní systém by si s nimi zatím neporadil, i když jsem měla podezření, že ho orkové krmí ještěrkami, šneky a dalšími věcmi, které jim připadají jako lahůdka. Svou teorii jsem založila na zápachu, který při přebalování vycházel z jeho plenek. Musím však přiznat, že stejně jako odporné dryáky od Gretchen to na něm nezanechalo žádné škody, naopak byl až nepřírozeně zdravé dítě.

Předpokládala jsem, že Dorkas bude můj seznam pravděpodobně ignorovat, ale musela jsem ho tu nechat, abych se necítila jako příšerná matka, která zanedbává svého potomka.

Řídila jsem a Albert studoval soubory, které mu mailem poslal Melvin. Po chvíli mě to ticho začalo unavovat a nadhodila jsem: „Je dobrý na chvíli vypadnout, co?“

„Jistě.“ Albert moc jistě nezněl. Spíš se zdálo, že by raději zalezl do své knihovny, kde by se snažil být užitečný.

„Ale no tak. Je pěkný den. I když... já se trochu provinile cítím.“

Vzhlédl od telefonu jen na tak dlouho, aby se křivě usmál. „Protože ženy, děti, starci a mrzáci, kteří tu zůstali, ztratili kontakt s přáteli, co riskují svoje životy?“

„To mi ani nepřipomínej, ale mluvila jsem o malým Rayovi. Takhle dlouho jsem ho nikde nenechala od chvíle, co se narodil.“

„Aha.“ Albert při tom lehce zplihl. Na misi se přihlásil a měl být součástí Codyho mozkového trustu, ale Earl si to rozmyslel a na poslední chvíli to zatlhl. Earl Albertovi řekl, že tady bude se svými znalostmi užitečný, zatímco na Severním ostrově by byl se svou chromou nohou přítěží. Nebylo to zrovna ohleduplné, ale mluvíme tady o Earlovi. „Promiň. Nemyslel jsem to tak.“

Možná to byla jedna z těch loveckých věcí. Na misi se hlásilo přes tisíc lidí, ale každý z nás si myslel, že zrovna jeho přítomnost na ostrově všechno změní. Albert Lee musel nosit ortězu a chodil o holi, ale i tak by o své místo bojoval. A upřímně by asi byl mnohem užitečnější než ostřelovačka v pokročilém těhotenství.

„V pohodě, Alberte. Chápu tě. Klidně to ze sebe vypuť.“

„No dobře. Stojí to za prd. Posledních šest měsíců jsem mohl sedět v kulometný věži na lodi nebo zásobovacím nákladáku stejně jako každéj druhěj. Ale ne, já musím sedět celej den za stolem u telefonu pro případ, že by potřebovali s něčím poradit. Dává tohle smysl?“

„Ale dává, když vezmu v úvahu, kolikrát už si někomu v terénu zachránil zadek, protože jsi našel potřebný informace.“

„Tohle ti připomenu, až se budou na konci roku rozdávat prémie.“

„Jen do toho.“ Vzhledem k tomu, že se nastěhoval do kasáren nováčků, aby byl neustále poblíž archivu pro případ, že by na Severním ostrově měli otázky, Albert si svoje letošní prémie už zasloužil. „Ale i tak se teď cítím jako teenager, co se ulejšvá za školou.“

Zazubil se na mě. „Asi jsem z toho sklepa vážně potřeboval na chvíli vypadnout. Byl jsem tam tak dlouho, že mi Melvinovy řeči začínaly dávat smysl.“

„To tvému duševnímu zdraví asi moc neprospívá.“

„Asi ne. A jen abys věděla, prověřuju pro tebe i tu druhou věc, ale zatím jsem na nic nenarazil.“

Přikývla jsem. Albert mluvil o kletbě Ochránce. Význam těch znamének a to, co se mnou nakonec udělají, bylo stále záhadou. Zapráhla jsem všechny naše intelektuálněji Lovce a požádala jsem Bena Rigbyho, aby zkusil štěstí u svých známých v Oxfordu. A přestože tam informace o monstrech sbírali celá staletí, o Ochráncích nevěděli ani co by se za nehet vešlo.

„To je v pořádku, Alberte. Moc velký šance jsem tomu nedávala.“

Byl příjemný den na projížďku. Philpot nebyl uprostřed pustiny jako Cazador a cestu jsem dobře znala. Náš a jejich tým byly zapřisáhlí nepřátelé a oba moji bratři hrávali fotbal.

Změnila jsem téma. „Máš něco užitečného na našeho potenciálního rekruť?“ zeptala jsem se. „Cokoliv, co bych měla vědět předem?“

„Melvinův poslední e-mail byl ‚*Melvin se nudil*‘ a jako přílohu přidal jeho daňové záznamy. Je to ukázkovej případ bělocha, co vyrůstal v zapadákově v Alabamě.“

„Hele, právě jsi popsal většinu mejch příbuznejch.“

„Až na vlkodlaky...“ zamumlal během rolování Albert. „Quarterback na střední a vzal si svou studentskou lásku, která dělala roztleskávačku. Živí se jako mechanik. Převzal táto- vu autodílnu a už u toho zůstal. Žádný zatčení, nikdy nedostal ani pokutu za rychlou jízdu. Nejzajímavější na něm je, že si po práci jezdí zastřílet na kamarádovu farmu, a o tom Melvin jí jen díky tomu, že dali fotky na Facebook.“

„Připadá mi docela normální.“

Albert vzhlédl od telefonu a zamračil se na mě. „Julie, vážná otázka. Kolik lidí, co přežili útok monster, bys po rozhovoru s nima popsala jako *normální*?“

„Je to tak půl napůl. Na každého chlapa, co vyrůstal ve ste-

reotypní rodině přehnaně aktivních asijskejch imigrantů, a od kterýho jeho upjatí rodiče čekali, že z něj bude inženýr, ale on musel bejt rebel a dal se místo toho k mariňákům...“

„Ten chlap se mi líbí. Vypadá jako drsňák.“

„Nepřerušuj. Mluvíme tu o knihovníkovi, co odpálil knihovnu zamořenou obřima pavoukama, a já s ním mluvila krátce poté, co se ho UPKM snažil umlčet obviněním ze žhářství a výroby bomb. No a na každěj takhle zajímavěj exemplář připadá jeden Johny Fotbalista, kterej lakuje auta v tátově autodílně.“

„Podle webovek jsou spíš přes brzdy a tlumiče,“ opravil mě Albert. „Ale chápu, kam tím míříš. Já pohovory obvykle nedělám, takže jsem jen hádal, že budou bláznivější.“

„Ale ne, oni jsou blázniví taky. Jen to umí líp skrývat.“

KAPITOLA 4

Philpot, Alabama není místo, kde by lišky dávaly dobrou noc jen proto, že tam ani lišky nepáchnou. Jakmile jsme sjeli z dálnice, čekaly nás jen krouťící se venkovské cesty. Tu a tam stál dům, většinou daleko od cesty a schovaný za stromy obrostlými kudzu. Jednou nás minul pickup, ozvěna hudby, kterou řidič poslouchal, se za ním táhla jako duch.

„Páni, tady toho vážně není moc k vidění.“ Albert potlačil zívnutí.

„Já vyrůstala v Cazadoru. Tohle mi připadá úplně normální.“

O chvíli později jsme vjeli na hlavní třídu, kde jsme minuli – no, lepší slovo mě nenapadlo – „obchod“. Vypadal sešle a šedě, jako by se dlouho nikdo neobtěžoval přetřít bílou fasádu. Neměli tam benzínovou pumpu, ale v okně visela reklama na pražené buráky. Lákavé, ale jeli jsme dál.

Město mělo jen jednu větší ulici, ale zdálo se, že tam mají vše, co potřebují – koloniál, benzínku, holiče a obchod s košlihami. Na okraji se dokonce krčila malá italská restaurace.

GPS nás dovedla na konec hlavní třídy a po pár mílech na vedlejší cestu. Stála tam budova, která svůj život možná začala jako stodola. Před ní parkovalo pár aut, která čekala na opravu nebo na vyzvednutí. O práci zjevně nouzi neměl.

Když jsem zaparkovala, Albert poznamenal: „Je to tu dost izolovaný, aby tu záutočil bažináč, ale ti obvykle dávají přednost vlhčím bažinám, jak už naznačuje jejich jméno. Ale Fonasil ho ocenil slušně.“

„Jo, ohledně toho. Na tu odměnu ho upozorníme v každém případě, ale chtěla bych zjistit, jestli ho chci zaměstnat, dřív než mu řeknu, kolik peněz by tak vydělával. Příliš mnoho nováčků, co do toho jdou kvůli prachům, odpadne ještě během

výcviku. “ Peníze jsou dobrá motivace a v našem oboru se vydělávalo slušně, ale dobrý Lovec potřeboval i jiné kvality.

„Ty jsi tady šéf.“

Albert to myslel dobře, ale připomněl mi tím dědu. To on byl Šéf. Pro mě to vždy byl a bude jeho titul. Když jsem otevřela dveře auta, zaslechla jsem z dílny country. Ne moc hlasitou, ale v okolním tichu byla slyšet dobře.

Dveře stodoly byly otevřené. Zjistila jsem, že vnitřek dílny je zařízený mnohem moderněji, než jsem čekala. Byl tu zvedák – a na něm auto – a počítačové vybavení na pojízdném stolku. Dílna byla cítit čisticími prostředky a dezinfekcí. Bažináci smrdí a on asi jejich slizkou lepkavou krev odstraňoval celé hodiny.

Potenciální rekrut stál u počítače a něco na něm kutil. Předpokládala jsem, že je to náš muž, protože okolo nikdo jiný nebyl a on vypadal jako na fotce z řidičáku, kterou mi ukázal Albert.

Musel slyšet naše auto nebo kroky, protože na nás bez otočení zavolal: „Hned jsem u vás.“

Působil... standardně. Blondák, kdysi býval atletický typ, ale už začínal scházet. Nebyl tlustý, to ne, jen už očividně nesportoval. Byl pohledný, takový ten průměrný hezoun, jakým můžete na malém městě být, aniž by si na vás ukazovali. Hranatá čelist, ale nejvýraznější na něm byly oči, měl je tak zelené, že připomínaly smaragdy. Na jmenovce na overalu stálo CJ. Když konečně vzhlédl od své práce, hned mu došlo, že jsme cizinci. Zdvořile se na nás usmál. „Co pro vás můžu udělat?“

„Pan Colin Wynne?“

„To budu já.“ Zdvořilý úsměv zůstal, ale bylo v něm něco neosobního. Poznala jsem na něm, že je nervózní. Nedávno se setkal s něčím vážně šíleným, ale nestočil se do klubíčka a necucal si palec, což jsem považovala za dobré znamení. Také jsem nevěděla, jak moc na něj agenti UPKM ječeli, že se

o nadpřirozenu nemá s nikým bavit, pokud se k němu už dostali. „A vy jste?“

„Jsem Julie Shacklefordová.“ V roli zástupkyně LM jsem používala dívčí jméno. Vybuodovala jsem si v oboru značnou reputaci a změna by nás teď stála nemalé peníze. Můj manžel byl účetní, tak se ho to ani v nejmenším nedotklo. „Přijela jsem z Cazadoru,“ dodala jsem, aby věděl, že nejsem další gorila z UPKM. „Tohle je můj společník Albert Lee.“

Chtěla jsem mu potřást rukou, ale on si je začal přehnaně utírat do hadru, aby se tomu vyhnul. „Dobře.“

„Chtěli jsme si promluvit o tom, co se tady stalo.“

Wynne něco polohlasně zamumlal a nasadil otrávený výraz. „Co jste zač?“ Nejdřív se podíval na mě a pak na Alberta. Já měla volné kalhoty a blůzu a Albert pěkné triko s knoflíky. „Reportéři od novin? Bez komentáře. Přišli jste ze mě dělat idiota? Jestli jo, tak vás budu žalovat. Já tady vyrostl. Všichni mě znaj. Nikdy jsem nebral drogy ani nekouřil trávu, ale pak mi sem vlezou vládní týpci a tvrdí, že jsem se sjel a měl halušky. A že to byl výsledek léků, co se nemaj míchat. Jenže já žádný léky neberu. Vypadám snad, že potřebuju nějaký prášky?“

To znamenalo, že UPKM už se stavil. „My nejsme od novin. Navíc léky na předpis by nevysvětlovaly sliz, co po bažinách zůstává.“

Wynne přimhouřil oči. „Co jste zač? Někdo z toho New Age krámku za koblihárnou? Ne, madam. Asi to byl jen velkej zdeformovanej krab. Můj děda vzadu vyházel spoustu svinstva, znáte to, chladicí směsi a tak. Ty starý sudy už musej prosakovat, takže z nich ten krab zmuťoval nebo tak něco.“

„Musí to bejt pořádně silný chemikálie, když z nich zezelelá krev,“ poznamenal Albert, když přišel ke stěně a dloubl do vlhké skvrny na podlaze. Očividně se tam Wynne snažil něco utřít, ale zůstal tam cákanec, který bylo třeba vydrhnout.

Wynne klepl do klávesnice a vypnul hudbu. „Podívejte, dámo, mám za sebou fakt divnej den. Nestojím o to, abych

skončil na titulce časáku o ufonech, nebo aby se po městě rozneslo, že tu kuchtím drogy. To by byznysu moc neprospělo. Já jsem obyčejnej mechanik. Odvádím dobrou práci a nepotřebuju žádný řeči o tom, že se tu děje něco divnýho. Lidi by mohli začít jezdit do sousedního města.“

Můj děda vždy říkal, že u Lovců monster je nejdůležitější *pružná mysl*. Podle toho, jak se snažil Wynne sám sebe přesvědčit, že se tu nic divného nestalo, to vypadalo, že nebude ten správný materiál. No což. Každý kandidát se k LM nehodil.

„Pracujeme pro společnost, která podobný problémy řeší. A doslechli jsme se, že ten místní jste vyřešil za nás. Chtěla jsem si s vámi promluvit a nabídnout vám práci.“

„Opravování aut?“

„Ne.“ Ale když jsem se nad tím zamyslela, i kdyby se mentálně nehodil na terénního Lovce, hodil by se nám v okolí někdo, kdo se postará o náš vozový park. Když máte na stěnách kanceláře vyvěšené fotky nadpřirozených tvorů, o kterých s obyčejnými lidmi nesmíte ani mluvit, i drobnosti jako najmutí instalátéra se můžou pořádně zkomplikovat.

Podala jsem mu vizitku se zeleným smajlíkem s rohy a číslem, které ho spojí s Dorkas na recepci. „Co vám teď řekneme, může znít trochu šileně, ale vzhledem k vaší nedávný zkušenosti jistě pochopíte, že my žádný šílenci nejsme. Albert a já zastupujeme společnost Lovci Monster s.r.o., která řeší problémy související s monstry.“

Podíval se na vizitku ve své ruce a prohrábl si mozolnatou rukou vlasy. „Takže vy likvidujete věci jako... tamta věc?“

„Ano, přesně tak.“ Následující část byla dost delikátní. V UPKM sakra dobře věděli, že rekrutujeme mezi přeživšími, ale kdyby se někdo z nich nepřidal a pak by začal mluvit o věcech, které se dozvěděl od nás, dost by nám to zkomplikovalo život. Navíc jsem toho chudáka nechtěla příliš vyděsit tím,

že bych mu pověděla o některých bizarnějších tvorech. „A se spoustou dalších.“

„Jak *dalších*?“

„Upíři, vlkodlaci, zombie,“ dodal Albert. „Však to znáte, hororová klasika.“

Wynne se uchechtl, jako by to považoval za vtip, a pak vyvalil oči, když mu došlo, že Albert mluví naprosto vážně. „Ne. Ani náhodou, chlape. Vy jste blázni.“

Albert to mohl podat trochu diplomatičtěji, ale já už v kostech cítila, že tady na zlatou žílu nenarazíme. Nadějný potenciální nováček by projevils alespoň náznak zvědavosti. Podobných rozhovorů jsem vedla spoustu a moje instinkty se obvykle nemýlily.

„Podívejte, pane Wynne, nechci marnit váš čas. Vsadím se, že už vás kontaktovali vládní agenti.“

„Možná.“ Podle toho, jak to řekl, k tomu určitě došlo a agenti mu dali jasně najevo, že zmiňovat se o nich není dobrý nápad.

„Pravděpodobně se s vámi brzy spojí znovu. A myslím, že se asi nezmínili, že na monstra jako to, co jste zabil, jsou vy-psaný odměny.“

„Co myslíte tou odměnou?“ Znělo to, že o penězích pochybuje ještě víc než o existenci dalších monster.

„Zabítej bažináč přijde federální vládu na nemalou sumu.“ Podívala jsem se na Alberta, protože jsem před odjezdem zapomněla zkontrolovat aktuální tabulku Fonasilu.

„Za malýho kolem pětadvaceti tisíc,“ upřesnil Albert. „V autě mám papíry, co je třeba vyplnit, a až se ti agenti ozvou, aby si ověřili, že sekáte dobrotu, požadujte po nich svoji odměnu. Budou hrát blbce, ale když jim předáte formuláře, mají zákonnou povinnost je převzít a zpracovat. Pak vám pošlou šek.“

„Vážně? Je to spousta peněz.“

„Zasloužil jste si je.“ Pro LM se sice nehodil, ale odvedl

dobrou práci a zasloužil si za ni dostat zaplacen. V některých případech bychom rovnou přivezli vyplněné formuláře, jako jsme to udělali pro Owena. Jenže ten holýma rukama zabil vlkodlaka a my se na to mohli podívat na videu. Stala se z toho legenda. Můj budoucí manžel byl prvotřídní materiál, tak jsme si dali záležet. „Alberte, přinesl bys ty formuláře pro Fonasil?“

„Jasně.“ Albert se otočil a belhal se zpátky k autu.

Wynneovi se část o penězích zjevně zamlouvala, ale byl pořád extrémně nedůvěřivý. Víím, že umím být okouzlující, že by si ode mě Eskymák koupil sních, ale někteří lidé jsou příliš tvrdý oříšek. Nechala jsem ho, ať si to přebere.

„No... díky, paní Shackelfordová.“

„Kdybyste měl ohledně těch formulářů nějaký dotazy, naše číslo máte. Až vám zaplatí, budete mít jistotu, že to není žádný podfuk. Pokud pak budete mít zájem o práci, ozvěte se. Najímáme neustále. Ráda jsem vás poznala.“

„Nápodobně.“

Otočila jsem se k odchodu. Tehdy se všechno pokazilo.

Nejdřív se ozval zvuk od zvedáku. Trhl sebou a dvakrát nebo třikrát o pár centimetrů poskočil. Počítač hlasitě pípál. Světla zablikala a zhasla. Všechno to hučení a pípání najednou ustalo. A v dílně se prudce ochladilo.

Horko tu nebylo ani na začátku. Venku bylo tak dvanáct stupňů a vysouvací dveře byly až nahoře. Ale najednou tu byla taková zima, že když jsem se podívala na Alberta, u pusy se mu dělal obláček páry.

Do prdele.

Neptejte se mě proč, ale když dojde k hodně silnému nadpřirozenému jevu, teplota často klesne až pod bod mrazu. Hádám, že za to může magie, které z okolního vzduchu vysává veškerou dostupnou energii. Možná proto se také zdálo, že všechno najednou utichlo.

Všechny ty tiché zvuky, které na Jihu ani nevnímáte, jako je bzučení hmyzu? Hukot větráku v počítači? Nebo ptáci?

Možná v dále štěkající pes? To všechno náhle ustoupilo hrobovému tichu.

Otočila jsem se zpátky k Wynneovi. Vypadal stejně... jen jeho rysy, jak bych to popsala, ztuhly. A mířil na mě velkým revolverem.

„Hej, v klidu.“

Zbraň zaburácela. Záblesk jsem měla hned před očima. Trhla jsem sebou, když mi kulka proletěla kolem ucha.

Sáhla jsem po schované pistoli na opasku, ale Wynne nepatrně pohnul hlavní a mířil mi na nos. Prst měl na spoušti. Měl mě přímo na mušce.

„Čas tvé smrti ještě nenastal.“ Slova vycházela z Wynneových úst, ale určitě to nebyl jeho hlas.

Pomaloučku jsem odtáhla ruku od pistole. Přes zvonění v uších jsem slyšela šustění, jak Albertova záda klouzala po stěně. Riskovala jsem pohled jeho směrem. Můj přítel klesl na podlahu. Měl zatáté zuby, snažil se nesténat. V triku měl červenou díru.

„Udělal jsi přesně to, co jsem po tobě chtěl, dcero Eviná,“ pokračoval Wynne. Jeho nový hlas byl... bzučivý, líp to pospat nedokážu, jako by každé slovo přicházelo přes včelí roj.

Jedna z věcí, které jsem se v tomhle oboru naučila, byla, že když vás někdo nazve *dcero Evinou* nebo *synem Adamovým*, je zlý s velkým Zet a většinou s ním souvisí nějaké divné kultovní démonické svinstvo.

Revolver byl namířený na mě, ale stačil by jen nepatrný pohyb, aby mohl znovu střílet na Alberta. Ani jeden z nás ten pohyb neriskoval. Můj přítel tlačil dlaněmi na díru v triku, ale protože za ním na stěně zůstala krvavá skvrna, muselo jít o průstřel. Kulka prošla horní polovinou trupu. Albert měl velký problém. Potřeboval rychlou pomoc, nebo tady zemře.

Podářilo se mi udržet klidný tón. „Co chceš?“

„To zjistíš... Och, ty to zjistíš.“

Byla jsem si skoro jistá, že Wynne je obyčejná lidská bytost.

Před chvílí jsem mluvila s normálním člověkem. Jeho skepticismus hraný nebyl. Nešlo o psychické zhroutení. Podle světel, chladu a změny hlasu šlo o jasné posednutí. Wynne tu možná stále někde byl, ale oteře přebрал někdo jiný.

Zírala jsem na zbraň. Byla jsem tak blízko, že se mi na brýlích usadily drobné černé tečky nespáleného střelného prachu. Viděla jsem prázdné komory v bubínku. Když jsem byla malá, děda mi řekl, že když na mě někdo míří pistolí, mám se mu podívat do očí, protože podle nich poznám, jestli opravdu vystřelí. Nikdy mi však neřekl, co znamená, když začnou svítit.

„Co jsi zač?“

Věc obývající Wynneovo tělo se zasmála. Nebylo to hororové chechtání, ale obyčejný smích. Nový hlas byl o pár oktáv hlubší a Wynne teď měl africky znějící přízvuk. „Moje totožnost není důležitá. Důležité je, co pro tebe mohu udělat. Víím, že jsi Ochránce. V tvém držení je předmět velké ceny, artefakt známý jako Kumarešh Yar.“

„Co?“ Má mysl na okamžik zamrzla. Nikomu jsem neřekla, že jsem tu věc vzala. Nevěděl o ní ani můj manžel. A z dobrého důvodu. Když ji použil naposled, vrátil čas a málem odpálil svět. Ta věc byla neskutečně nebezpečná. A po moci bažící šílenci se ji snažili získat, aby s ní mohli oživovat mrtvé a otevírat brány do jiných dimenzí. „Táhni do pekla.“

Jasně zářící oči se dívaly skrz mě. „Tušil jsem, že tak odpovíš.“

Zasmála jsem se, i když mi nebylo zrovna do smíchu. Albert chrčel a lapal po vzduchu. Jakmile se Wynne podívá jinam, sáhnu po pistolí a budu doufat, že mě Ochránčova kletba zachrání, i když mě střelí do hlavy.

„Podobný vzdor jsem u Ochránce očekával. Nebyla bys vybrána, kdyby v tobě nedřímala odvaha lvíce.“

„Já ho nemám. Když jsem tu věc viděla naposled, Lucinda Hoodová o ni bojovala s mojí mámou. Měl by ses zeptat jich.“

Wynne se usmál, ale ten výraz se na jeho pokroucenou tvář

moc nehodil. „Ochránce nic nezlomí a nezáleží na tom, jak moc jeho tělo trpí. Ale čeho jsi ochotná se vzdát, abys zachránila život svého dítěte?“

„Cože?“ Ta slova mi vyletěla z úst dřív, než jsem tu hrozbu mohla zpracovat.

„Mám tvé dítě.“

Nedávalo to smysl. Jak by mohl ohrozit Rayův život? Ray byl na základně obklopený orky, kteří by za něj položili život.

„Lžeš.“

Věc se zasmála a mrazivý vzduch ještě ochladl. Nadpřirození tvorové lhali neustále. Opravdu měl moje dítě? Posedl Wynnea. Dokázal by posednout i jiné lidi? Třeba Dorkas?

„Jestli, ty parchante, uděláš něco mému dítěti, tak tě zničím.“

Výstřel zazněl nečekaně. Zírala jsem do zlých zelených očí toho monstra a jeho nepřirozeně stažené tváře a snažila jsem se odhadnout, jestli mi říká pravdu, když ho do hrudi zasáhly dvě kulky. Wynne padl na záda.

Když si byl jistý, že si ho monstrum nevšimá, Albert vytáhl pistoli a dvakrát ho střelil do trupu.

Vyrazila jsem k němu a vytáhla vlastní zbraň. Wynne ležel na zemi a lapal po dechu. Přišlápla jsem mu prsty a .357 magnum k podlaze.

„Co jsi tím myslel? Co jsi udělal mému synovi?“

Zuby měl umazané od krve a v koutku úst se mu dělaly malé krvavé bublinky. „To brzy zjistíš,“ řekl. „Znovu se ti ozveme.“

Zvuky okolního světa se náhle vrátily zpátky. Nevšimla jsem si, kdy naskočilo osvětlení, ale v dílně bylo znovu světlo. Teplota rychle stoupala.

A pak se na mě díval skutečný Colin Wynne. Světlo v očích zmizelo, byly teď normální, modré a vystrašené. Zatvářil se zmateně, jako by si nepamatoval, co se stalo, jak se ocitl na podlaze, proč nad ním stojím a proč ho všechno bolí, a zemřel.

Přiběhla jsem k Albertovi. „Sakra, sakra, sakra.“

Byl bledý a třásl se, tvář měl staženou bolestí. Vrátila jsem

pistoli do pouzdra, popadla jsem velký hadr, který visel na stěně, a přimáčkla ho na ránu. Všude byla krev. Zatímco jsem jednou rukou tlačila na hadr, druhou jsem vytáhla telefon a natukala 911.

„Vylez z kanclu,“ zasípal Albert. „Bude to zábava, tak jsi to říkala.“

„Budeš v pohodě,“ zalhala jsem.

Poslední věc, kterou Albert řekl, než omdlel kvůli ztrátě krve, byla: „Ani jsem si nedal to barbecue.“